

הצד השווה של מוציא שם רע ועדים זוממין

א. החומרא של שניהן

	Deed?	Malkot?	Stringency
Motzi Shem Ra	NO	YES	Malkot AND \$
Zomimin	NO	YES	No warning needed

ב. חדושי הריטב"א מסכת מכות דף ד עמוד ב

ומורי הרא"ה ז"ל היה פרש דלא פרכינן צד חמור אלא כשהחומרות הן בעיקר אותו דבר שאנו באין ללמוד מהן, כגון בכאן שאנו באים ללמוד לענין המלקות, ומוציא שם רע חמור שלוקה ומשלם ועדים זוממין שלוקה בלא התראה...
וראיתי להרב ר' מאיר ז"ל האשכנזי שכתב 'דבר חמור' היינו משום דזימנין דבעדים זוממין איכא חומרא דמוציא שם רע להיות לוקה ומשלם כגון שהעיד על האדם שהוציא ש"ר ונמצא חומרא שוה בשניהם, ור' יהודה לא חשיב לה פירכא כיון שרוב עדים זוממין אינו כן...

שיטת חכמים שיש רק מלקות אחת

ג. ספר החינוך פרשת אם כסף מצוה סט

וזהו שיאמרו רבותינו ז"ל תמיד "עונש שמענו אזהרה מנין", והענין הוא מפני שאם לא תבוא לנו בדבר מניעת הא-ל, אלא שיאמר "עושה דבר פלוני יענש בכך", היה במשמע שיהיה רשות ביד כל הרוצה לקבל העונש ולא יחוש לצערו לעבור על המצוה ולא יבוא בזה כנגד חפץ ד' יתברך ומצוות, ויחזור דבר המצוה כעין מקח וממכר, כלומר "הרוצה לעשות דבר פלוני יתן כך וכך ויעשהו, או יתן שכמו לסבול כך ויעשהו." ואין הכוונה על המצוות בכך, אלא שהא-ל לטובתנו מנענו בדברים והודיענו במקצתן העונש המגיע לנו מיד מלבד העברת רצונו שהיא קשה מן הכל. וזהו אמרם ז"ל בכל מקום "לא ענש אלא אם כן הזהיר", כלומר לא יודיע הא-ל העונש הבא עלינו על העברת המצוה אלא אם כן הודיענו תחילה שרצונו הוא שלא נעשה אותו הדבר שהעונש בא עליו.

איסטטית

ד. חדושי הרמב"ן מסכת מכות דף ה עמוד א

זאת הכת צבעת היא, שהיא צובעת את הארץ בדם כאדם שצובע בסטיס וקוצה.

חשש לגמל פורה

ה. תלמוד בבלי מסכת יבמות דף קטז עמוד א

ההוא גיטא דאשתכח בסורא וכתוב ביה הכי: "בסורא מתא, אנא ענן בר חייא נהרדעא פטרית ותרכית פלונית אנתתי." ובדקו רבנן מסורא ועד נהרדעא ולא הוה ענן בר חייא אחרינא, לבר מענן בר חייא מחגרא, דהוה בנהרדעא, ואתו סהדי ואמור דההוא יומא כי איכתב ההוא גיטא ענן בר חייא מחגרא גבן הוה [בנהרדעא].
אמר אביי: אף לדידי דאמינא חיישינן [לתרי אינשי באותו שם], הכא לא חיישינן [שהשני הגיע לסורא וכתב גט], דהא קאמרי סהדי דבנהרדעא הוה, מאי בעא בסורא?
אמר רבא: אף לדידי דלא חיישינן [לתרי אינשי], הכא חיישינן [שהשני הגיע לסורא וכתב גט], דלמא בגמלא פרחא אזל, אי נמי בקפיצה, אי נמי מילי [שליחות] מסר...

ו. תוספות מסכת יבמות דף קטז עמוד א

הכא חיישינן דלמא בגמלא פרחא אזל - וא"ת בפ"ק דמכות (דף ה. ושם) "אמר רבא (בר אבא) ... פשיטא מהו דתימא ניהוש לגמלא פרחא קמ"ל!"
ואר"ת דהכא כיון שמתכוין לקלקל אשת חברו אזל בגמלא פרחא, אבל התם אם הלכו בגמלא פרחא היה מקלקלם יותר.
וה"ר מנחם פי' דהתם אם איתא דאזלו בגמלא פרחא היה להן לטעון כן ומדלא אמרו הכי ש"מ דשקר הם מעידים.

ז. חדושי הרמב"ן מסכת מכות דף ה עמוד א

ואיכא דמתרצי הכא לא חיישינן משום דלא שכיחא דאת"ל הכי הוה מימר הוה אמרי הכי. והאי תירוץ לא נהירא משום דכתיב והצילו העדה, דאינהו מחמת בעתותא לא אמרי, אי נמי משום דסברי לא מהמני לי רבנן.
והרב אב ב"ד ז"ל פירש דהתם טעמא דמילי מסר עיקר ומשום דאיכא למיחש לההיא דשכיחא מילתא מפשינן טעמי דאפשר דהכי הוה מעשה ועיקר חששא ליתא אלא משום דמילי מסר, אבל לגמלא פרחא ולקפיצה בלחוד לא חיישינן וזהו הטעם הנכון.